

Appels, witbier en billen

ROND HET ITALIAANSE BRENTA-MASSIEF ZIJN HEERLIJKE MOUNTAINBIKETRAILS AAN ELKAAR GEKOPPELD TOT EEN UITGEPIJLDE MEERDAAGSE RONDRIJ. DAAR LUSTEN GERARD DE BRUIJN EN RONALD JACOBS WEL PAP VAN: BRENTAPAP DUS!

TEKST EN FOTO'S: RONALD JACOBS

De Dolomiti Brenta Bike is een rondrit die op mijn MTB-bucketlist staat. Nou is zo'n 'emmerlijst' een mooi ding, maar dromen omzetten in daden is nog veel mooier. De tocht knoopt wonderschone valleien aan elkaar rond het imposante Brenta-massief. Er is keuze uit twee varianten, een relatief eenvoudige rode route (136 kilometer met 4600 hoogtemeters) en een zwaardere zwarte (171 kilometer met 7700 hoogtemeters). Wij gaan voor de zwaarste variant. Daar staan vier dagen voor. Enthousiast als we zijn, doen wij het in een dag minder.

Appelgebied

Al vroeg staat onze gids Davide op de stoep van ons hotel, niet ver van het Meer van Molveno (op 860 meter hoogte). We drinken samen cappuccino en bespreken het strijdplan voor de komende dagen. Het weer helpt even niet mee. Donkere wolken verzamelen zich in het dal. Gelukkig is met de temperatuur niets mis. Het

windjack waar we mee vertrekken doen we al snel uit. Dat komt ook door Davide. Hij zet er stevig de sokken in. Kleine paden rijgen zich aaneen. Technisch spannend zijn die niet, wel gaan ze aanhoudend op en neer. De route voert langs en over appelplantages. Val di Non is hét appelgebied van Italië. Ontelbare appelbomen staan strak in het gelid. Op papier is een gids niet echt nodig. De hele tocht is in twee richtingen uitgepijld en staat uitgebreid beschreven op een gratis kaart. Ondanks het vele werk dat is gestoken in het plaatsen van routepijlen ontbreekt er soms een bordje, of zijn ze niet duidelijk geplaatst. Een bijkomende moeilijkheid is het gebrek aan onderscheid tussen de borden voor paardrijden, hiken, biken en andere sporten. Een verschillende kleur, vorm of beter nog beide was een stuk overzichtelijker geweest. Daar komt nog bij dat de opschriften zo klein zijn dat je bijna moet stoppen om zeker te weten dat de richting klopt. Het is wel handig dat op de bordjes de afstand en hoogtemeters naar het volgende

punt staan. Maar wie slim is, zet de hele tocht op zijn gps.

Witbier of harem?

Af en toe past Davide de route een beetje aan. Hij stuurt ons door een 4,5 kilometer lange smalle tunnel, ooit bedoeld om een waterleiding door te voeren. In de tunnel gaat het licht automatisch aan. Overduidelijk gemaakt voor wandelaars, want het licht springt pas aan als we voorbij zijn. Geen probleem en het maakt het net wat spannender. Zijn enthousiasme in de ochtend moet Davide bekopen met een forse inzinking in de afsluitende klim, 1300 hoogtemeters naar de berghut Peller (1920 meter). Hij kruipt tergend langzaam omhoog. Genieten van het fraaie uitzicht kan hij niet meer. Het is één grote lijdensweg, maar hij klaagt geen moment. Als de berghut zo'n 200 hoogtemeters boven ons in beeld komt, verklaart hij een geheim. "Nu denk ik alleen nog aan de enorme fles witbier die op mij staat te wachten. Zo kom ik zelfs de grootste inzinking te boven." Dat heb ik nou bij een

harem vol exotische dames en een Thaise massage. Alleen jammer dat er nooit zo'n harem in een berghut overnacht. Is de gedachte aan witbier dan toch slimmer?

Laat je tanden zien!

De berghut is niet al te groot en van het type 'hier kan een op hol geslagen kudde bergbokken geen schade aanrichten'. De hut maakt deel uit van de 87 hotels op de route die vallen onder het begrip fietshotel. In die hotels is een wasplaats, gereedschap en de maaltijden zijn aangepast aan de wensen van fietsers. Onze tassen staan keurig klaar en even later stroomt het warme water uit de douche. Het eten is uit de kunst en de grappige eigenaar zorgt voor een prima sfeer. Zo boven op de berg overnachten is toch altijd weer bijzonder.

Wat ik nooit heb geweten is dat mijn handen een natuurlijk parfum afscheiden dat onweerstaanbaar is voor bronstige ezels. De huizezel snuffelt onophoudelijk aan mijn handvat en kan het niet laten om er eens lekker aan te knabbelen. Dat komt hem te staan op een stevige reprimande van mijn bikemaat Gerard die hem zijn tanden laat zien. En dan gaat een verstandige ezels aan de kant. Als de discussie is beslecht en ze als vrienden uit elkaar gaan, begint de nieuwe fietsdag.

Trailversperring

De zon laat zich zien. Weg dikke grijze wolken, hallo zomer! Omdat wij graag over singletrails rijden, maken we een afsteker. Een korte downhill gevolgd door een steile, niet al te lange klim naar een bergboerderij in the middle of nowhere. Dan een smalle trail op naar pashoogte. Op het slingerende pad naar beneden houdt een groep van zo'n vijftien dames ons op door breeduit op de trail te blijven lopen. Ze weigeren aan de kant te gaan. Inhalen is onmogelijk want hun billen zijn te dik. Dat kun je niet zeggen van de uitwerpselen die ze op de trail achterlaten. Die zijn lekker dun en spetteren onder de wielen omhoog. Bij de melkmachine draaien de dames af om hun uiers te laten ledigen en stuiven wij voorbij. Een kort stuk over de originele route en

Ik steek een paar kaarsjes aan voor een zieke vriendin. Gek eigenlijk voor een overtuigd atheïst

dan wandelroute 308 op. Die gaat door een fraai dicht bos. Door het natte weer van de voorafgaande week een gladde toestand. Stuurvaardigheid en banden met veel grip zijn een vereiste om heelhuids beneden te komen. In het dal bij de rivier de Fiume Noce is de bewoonde wereld weer daar en volgt de route het fietspad langs het water. Een vreemd gevoel om na anderhalve dag 'alleen op de trail' tussen de normale toeristen te rijden. Nog net voor de volgende fikse klim is het in Male (730 meter) tijd voor een koffiestop op een zonnig terras. Lunchen doen we later. Bij een bakker gaan lekkere belegde broodjes in de rugzak. Op een picknickplek bij een klaterend riviertje komen ze er weer uit. Daar kan geen terras tegenop. Onder de hoge bomen en de verkoeling van het frisse gletsjerwater smaken de broodjes heerlijk. Davide heeft vandaag kennelijk geen zin in witbier, want in Campo Carlo Magno besluit hij dat een skilift het laatste deel van het klimwerk overneemt. Boven blijkt dat er een spaak van Gerards fiets kapot is. Oorzaak: een lompe liftbe-

diende die loeihard tegen zijn klemzittende wiel bleef drukken. Er zit niets anders op dan naar beneden te gaan en in het chique oord Madonna di Campiglio (1500 meter) een nieuwe spaak te zoeken. Die vinden we bij een verhuurbedrijf. Een uurtje later is het wiel zo goed als nieuw.

Oogverblindend

Bij het eerste licht loopt de wekker af. Het ontbijt is top, alle bikes zijn in orde, de zon straalt en iedereen is blij. We gaan met de eerste lift omhoog naar 2445 meter. Was het hier gisteren mooi, nu is het oogverblindend. Het zachte ochtendlicht streelt de bergen met zijn fluwelen glans en zorgt voor een fraai spel van pasteltinten en lange schaduwen. Na 'werkoverleg' met Davide wordt de route een beetje aangepast en blijft die wat langer op hoogte. De smalle trails slingeren langs grillige bergwanden. Mijn tempo is gematigd. Elke meter probeer ik in mijn geheugen te persen. Dit is het materiaal waar je later achter de geraniums aan terug wilt denken. Het is moeilijk

Halverwege de slotklim beleeft Ronald Jacobs een moment van bezinning in een oud kerkje.

GPS-ROUTES

Wil je de driedaagse tocht van Gerard de Bruijn en Ronald Jacobs nafietsen? Als je op fiets.nl in het zoekvenster 160269 intikt, vind je daar de gps-routes.

Het zachte ochtendlicht streelt de bergen met zijn fluwelen glans

Biken door wonderschone natuur.

Verrukkelijke cappuccino, maar gids Davide heeft liever witbier...

Omdraaien kan niet meer, omlaag stuiten op hoop van zegen is het devies.

Zo veel mogelijk meters fietsend naar boven is de zelfopgelegde, onnodige, inefficiënte en masochistische opdracht

te bevatten dat dit eens de bodem van de zee was. Het witte koraalgesteente is het bewijs. Een fossiel vinden is hier niets bijzonders. Op de prettigst denkbare manier verliezen we ruim een kilometer hoogte. In het laatste deel van de pittige klim naar Bregna da l'Ors (1850 meter) passeren we een fraai bergmeer. Meteen daarna volgt een kilometer die op de kaart staat aangegeven als looppassage. Die aanduiding werkt als een rode lap op een stier. Zo veel mogelijk meters fietsend naar boven is de zelfopgelegde, onnodige, inefficiënte en masochistische opdracht. Dat schiet stevig in de kuit en mijn hartslag schiet omhoog als een dolgedraaide naaimachine. Op hangen en wurgen is 90 procent te rijden. Dan weer lekker afdalen. Eerst smal,

dan breder. Althans zo lijkt het. De aanpassingen aan de route worden steeds talrijker en de singletrails steeds extremer. In het dichte bos knijp ik 'm soms. De stenen zijn vochtig en vaak glad. Mijn nieuwe Geax-bandjes weten daar niet zo goed raad mee. Prima zolang het droog is, bij nattigheid komen ze grip tekort. Nu blijkt tubeless rijden een klein nadeel te hebben. De banden hebben een andere looprichting voor speed dan voor traction. De mijne liggen verkeerd om. Speed is hier van geen belang. Het gaat om grip, grip en nog eens grip. Omdraaien kan nu niet. Met binnenbanden was dat in tien minuten gefikst. In glibber- en glijmode stuit ik op hoop van zegen omlaag. Lager is droger en dat betekent dan weer veiliger en blijer.

Moment van bezinning

Na de lunch rijden we de laatste 35 kilometer terug. Eerst een lange, slingerende afdaling over een smalle asfaltweg door een fraaie, nauwe kloof. Dan verandert het landschap als bij toverslag. Onder ons verschijnt een oude burcht. Het dal wordt afgesloten door een ronde berg met doorgangen aan beide kanten. Daarachter ligt het blauwe water van het Gardameer. Daar gaan wij niet heen. Combinaties van op- en neergaande verharde en onverharde paden en weggetjes verbinden de dorpjes. Net voor het einddoel staat midden in de klim een antiek kerkje. De deur staat open als teken dat bezoekers welkom zijn. Davide en Gerard verkiezen de schaduw van een boom. Ik ga naar binnen en vind hier de afsluiting van deze heerlijke drie dagen mountainbiken in een moment van bezinning. Voor een zieke vriendin steek ik een paar kaarsjes aan. Gek eigenlijk voor een overtuigd atheïst. Als er twee gehelme hoofden om de deur piepen, is dat hét signaal om de laatste 75 hoogtemeters aan te vallen. Die doen niet pijn meer met de gedachte aan een witbier. Ook raar, voor iemand die geen alcohol drinkt. Maar als ik Davide een halve liter van dat spul op het terras van ons hotel zie verorberen, ga ik bijna twijfelen. Ik verman me en bestel een echte Italiaanse cappuccino. Wat kan het leven toch mooi zijn.

Conclusie

De Dolomieten Brenta Bike is niet te extreem. Geoefende bikers zullen weinig problemen ondervinden. Voor wie opziet tegen de vele hoogtemeters staan e-mountainbikes klaar. ●

REISINFO

Op www.dolomitibrentabike.it staat alles over de route, hotels, bagagetransport, waar fietsenwinkels zijn en wat er nog meer nodig is om van de tour een succes te maken. Er zijn bikeparken in Andalo

en Pinzola. In een paar plaatsen zijn liften. Er wordt gewerkt aan enduro-trails. www.paganellabikepark.com

Er is ook een speciale route voor e-mountainbikes met

laadpunten: www.evvai.bike.it
Mountainbikegids: Davide Aldrighetti; www.kumbe.it
davide.aldrighetti@kumbe.it
Fietswinkel: MTB Adamello Brenta, Via S. Vigilio 1, 38088 Spiazzo www.mtbab.it